TĂCEREA

(teatru alb)

Motto: „Când ai trăit destul cu un om, nu mai e nevoie de cuvinte.” (Kris, personaj din *Solaris*, de Tarkovski)

Personaje:

Ea – 65 – 70 – 75 de ani
El – 65 – 70 – 75 de ani

N. B. Această piesă e compusă doar din didascalii. Evident că poate fi și trebuie îmbogăţită prin reveniri sau adăugări de gesturi şi acţiuni, în funcţie de logica şi imaginaţia regizorală sau actoricească; la fel de bine poate fi scurtată prin tăieturi. În al doilea rând, repetarea mecanică a anumitor mișcări, cele mai simple cu putință (netezirea feței de masă, de pildă, ori ștergerea unei porțiuni de fereastră), poate fi binevenită, pentru a sugera „automatizarea” existenței sau anxietatea sau plictiseala. Sau ceva.

- 2020 -

Un spaţiu ca un loc geometric al vieţii unui cuplu de zeci de ani. Mobilier şi obiecte care pot fi într-o bucătărie, într-o baie, într-o sufragerie, într-un dormitor. O singură caracteristică evidentă: peste tot… sunt căni. Zeci și zeci de căni.

Dimineața

În pat, sub pătură, **EA** şi **EL**, dormind. Din când în când se mişcă în somn. Mici gesturi inconştiente: se scarpină la nas, pe piept sau între picioare, plescăie, scot sunete indistincte, se răsucesc, pătura devenind obiect de dispută. La un moment dat ea se lipeşte de el. El o îndepărtează somnoros. Ceva mai târziu, el îşi pune un picior peste picioarele ei. Ea se foieşte şi-l îndepărtează. După o vreme, el se ridică în capul oaselor, priveşte în jur, cască, se freacă la ochi etc. Se uită la ea. Se apropie de faţa ei, cercetând-o curios. Ea deschide brusc ochii. El se dă înapoi speriat, la fel şi ea, nedumerită. Îl priveşte întrebătoare. El ridică din umeri. Ea se lasă pe spate, cu un gest de oboseală. Se uită la ceasul de pe noptieră. Se uită în tavan. El o priveşte pe furiş, parcă aşteptând. La un moment dat, ea se ridică, îşi bagă picioarele în papucii de casă, se scarpină pe sâni, se îndreaptă spre baie, întră în baie, se aşază pe toaletă, stă o vreme acolo, privind în gol. El se ridică din pat, îşi bagă picioarele în şlapi, se scarpină pe fund, se duce spre baie, bate în uşă. Ea tresare, dar nu se ridică, stă pe WC în continuare. El aşteaptă din ce în ce mai nerăbdător, se mişcă pe loc, strânge picioarele, semn că are nevoie la toaletă. Ea se şterge în sfârşit, se duce la chiuvetă, se spală pe faţă şi pe gât, se şterge, se priveşte în oglindă. Între timp, el intră în baie. Ea se întoarce, îl priveşte, îi atinge faţa cu tandreţe, cu oarecare milă, de parcă i-ar număra ridurile, iese. El se uită după ea, apoi se aşază pe toaletă, stă o vreme acolo citind dintr-o carte luată de pe calorifer.

Între timp, ea deschide geamul și trebăluieşte prin bucătărie, pregătind mic dejunul: pune ibricul pentru ceai la fiert, scoate diverse alimente din frigider, taie pâine și felii de cașcaval pregătite pentru el, ei își pune într-un bol lapte și cereale ș. a. m. d. La un moment dat el trage apa, se spală pe mâini și pe dinți, iese din toaletă, se uită la ea cum robotește pe lângă aragaz și pe lângă masă. Când ea îl observă, se oprește din ceea ce face și-l privește: întâi cu ușoară mirare, apoi cu reproș. El se apropie de masă, se așază, ea toarnă ceai în cana lui, se așază și ea. Mănâncă. Mici gesturi care arată rutina acestui moment. Mișcările

sunt încete, dozate, previzibile (și le anticipează reciproc, de pildă o mână întinsă după pâine este întâmpinată de mâna celuilalt, care împinge cu câțiva centimetri coșulețul cu felii).

La sfârșitul mesei ea se ridică să spele vasele, dar el îi ia buretele din mână și se apucă de frecat și clătit tacâmurile, farfuriile și ibricul. Între timp, Ea face patul, pune așternuturile în dulap, acoperă patul cu o cuvertură și cu mai multe pernițe. El a pus vasele în picurător, a privit cu dezaprobare înmulțirea pernițelor. Ia din noptiera de pe partea lui de pat un ziar, se așază, greoi, în fotoliu și începe să o răsfoiască pe îndelete. Ea se așază pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, parcă s-ar odihni, parcă nu. Nu după mult timp se ridică, parcă aducându-și aminte de ceva: se duce la baie și lasă capacul toaletei jos, căci el îl lăsase ridicat. Se întoarce și începe să mute lucruri prin casă (el o privește din când în când): un taburet de bucătărie de lângă picioarul mesei – sub masă; un ghiveci de flori de la un capăt al pervazului ferestrei, la celălalt capăt; un turn Eiffel în miniatură de pe un raft din vitrina dulapului de sufragerie, - pe alt raft din aceeași vitrină. ș. a. Când ea întoarce capul să vadă dacă e urmărită, el își lasă repede privirea în ziar. Aceste mișcări se repetă de vreo două ori. La un moment dat, ea se liniștește, se lasă în scaun, mulțumită. Ia telecomanda, aprinde televizorul. Urmăresc amândoi ecranul, unul și același post. El se ridică, întinde mâna după telecomandă. Ea se face că nu-i vede gestul, dar până la urmă îi dă telecomanda. El se așază în fotoliu și începe să facă zapping, lucru care pe ea o agasează vizibil. El îi vede reacția, însă o ignoră. Ea se ridică și-i ia telecomanda, butonează, se întoarce la canalul urmărit prima dată și pune telecomanda pe masă. El privește răbdător o vreme, dar ticul nervos al mișcării piciorului îl trădează. Ea îl privește cu reproș, el încetează să-și mai miște piciorul. Acest joc se repetă de câteva ori până când ea se ridică, deschide debaraua, scoate de acolo un aspirator căruia îi montează furtunul și țeava, și pe care îl pune în priză și-l trage până la picioarele bărbatului, întinzându-i furtunul. El se uită la ea fără chef, ea așteaptă. După câteva secunde, el se ridică în dorul lelii, apucă țeava aspiratorului pe care apoi îl pornește și-ncepe să dea prin casă. Ea oprește televizorul și-l urmărește pe el cum dă cu aspiratorul, pare a-i da indicații din priviri, parcă l-ar dirija să nu scape vreo porțiune de podea necurățată. El oprește aspiratorul, se duce la toaletă, se spală pe mâini, se-ntoarce la fotoliu și la ziar. Ea pune mâna pe aspirator, mai aspiră prin locuri scăpate de el, apoi duce mașinăria în debara. El o privește, se-ntoarce la lectură. Dar nu citește mult, așa că ia ziarul și-l pune în noptieră. Apoi ia cămașa de pe spătarul unui scaun unde se mai află și niște șosete și un pantalon, o duce la nas mirosind-o, zâmbește

mulțumit. Își dă jos cămașa de pijama, dă să-și pună cămașa luată de pe scaun. Ea îl oprește, vrea să i-o ia din mână. El nu vrea să i-o lase, ea trage hotărâtă. Până la urmă el cedează, Ea duce cămașa și o aruncă în coșul de rufe din baie, apoi scoate din dulap o cămașă curată, i-o întinde. El o ia, și-o pune, dă să-și tragă jos pantalonii de pijama, ea dă din mână a dezacord, privindu-l cu reproș, el se întoarce cu fundul la ea, ea pufnește și-i întoarce spatele, el își schimbă pantalonii de pijama cu cei de pe spătarul scaunului. Ea, între timp, își ia hainele proprii (o fustă, o bluză) și se duce la baie, se schimbă acolo, iese aranjându-se nu înainte de a se privi în oglindă și a-și inspecta ridurile. E indisupusă de ceea ce a constatat, așa că are gesture repezite, nervoase, se uită urât la el – care între timp s-a dus în holul de la ieșire, și-a pus un fâș și și-a verificat portmoneul. Ea se apropie de el, îi aranjează gulerul cămășii, îi inspectează figura. El se scutură, dă din mână a „lasă, lasă!”. Ea se încalță, își pune haina de stradă, el deschide ușa, ea se uită în urmă, inspectând casa „din ochi”. Se descalță, reintră în casă, se duce la aragaz, verifică ochiurile, apoi închide geamul. Se-ntoarce în hol, se încalță, el iese, iese și ea. Se aude cheia în ușă. Trec câteva clipe. Brusc, cheia în ușă, ea reintră, cu o mină enervată, ia din cuier o plasă. Dă să iasă, dar se-ntoarce, se descalță, intră în casă, merge la unul din sertarele mobilei de bucătărie, scoate o pungă de nailon, o bagă în plasă, se întoarce în hol, se încalță, iese. Cheia în ușă. Liniște.

Amiaza

Zgomot de chei. Se deschide ușa. Ea și el intră, cu plasa și punga de nailon încărcate. Se precipită, ea își pune hainele în cuier și se descalță în grabă, dar el nu mai așteaptă, își aruncă haina pe pat și, fără să se descalțe, se repede spre baie. Ea încearcă să-l ajungă, însă el e mai rapid (chiar dacă cu încetinitorul și ținându-se de prohab) și-i închide ușa în nas. Se ușurează din picioare, cu o vădită satisfacție pe față. Ea face o mină disperată, începe să joace pe loc, abia se ține. Trece o vreme, prea lungă, căci el are probleme cu prostata și îi ia, ca mai întotdeauna, timp să se pișe până la capăt – așa că o face în reprize: după primul jet, cel care l-a făcut să se grăbească, e gata să se încheie la șliț, dar, când să iasă, se întoarce, se descheie din nou la pantaloni, privește în jos cu insistență, parcă rugându-se de propriul organ să se descarce. Acest joc e în paralel cu agitația de dincolo de ușă a ei, care își schimbă culorile și aproape dă în plans, frământându-se,

așezându-se când pe scaun, când pe pat, ridicându-se în picioare și mergând prin casă din ce în ce mai impacientată. La apogeul chinurilor, el iese din baie. Ea se năpustește înăuntru, dar el se întoarce brusc înapoi, închizându-i ușa în nas. Ea lovește ușa, disperată, el se așază pe colac. Ea se duce la dulapul de bucătărie, caută ceva, scoate un lighean, gata să-l „folosească”… Dar ezită, îi e prea jenă, lasă ligheanul, se mișcă spre ușa băii cu picioarele lipite în X. El iese brusc din baie. Ea aproape că-l doboară în avântul cu care intră acolo, dă să se prăbușească, dar vede că e pus capacul. Îl ridică, se așază, se ușurează – și la propriu și la figurat…

Între timp, el își pune haina în cuier, se descalță de pantofi, se întinde pe pat. Ea iese din baie, cu o mina fericită. Când îl vede pe el întins în pat, expresia feței i se schimbă, devenind nemulțumită. Se duce la el și începe să-l gâdile. El se ridică în fund, ea continuă să-l gâdile, el sare în picioare, râzând deși nu vrea să râdă. Ea îl lasă în pace, se duce în hol, ia plasele, începe să le golească. Scoate diverse cumpărături, le pune pe masă, în dulapul de bucătărie, în vitrina dulapului de sufragerie.

El deschide televizorul și se așază la masa. Zappează o vreme, apoi se oprește la un canal pe care-l lasă să meargă. Ea scoate din frigider o cratiță cu ciorbă, o pune la fiert. El se ridică, scoate farfurii din dulapul de bucătărie, le pune me masă, la fel și tacâmurile. Ea pune coșulețul cu pâine, sarea și piperul etc. Verifică dacă ciorba s-a încălzit, gustând-o cu o lingură, apoi pune cu polonicul în farfurii, se așază. Mănâncă amândoi. El câteodată soarbe din lingură cu zgomot, lucru care pe ea o irită. El încearcă să se abțină, dar după un timp revine la sorbitul enervant, mănâncă. Ea renunță la „reproșuri”, resemnându-se, mănâncă.

Odată farfuriile golite, cei doi se privesc, parcă obosiți. Brusc, ea se ridică plină de energie, adună masa, pune vasele în chiuvetă, le spală. El o urmărește de la masă, apoi se pune, greoi, în fotoliu, de unde urmărește, cu telecomanda în mână, televizorul. Treptat, îl ia somnul, își lasă capul în piept. Ea a terminat cu vasele, se întoarce spre el, îl privește fără expresie. Se apropie de el, ia telecomanda, oprește televizorul. Îl privește ciudat. Se duce la dulapul de bucătărie, scoate dintr-un sertar un cuțit lung, îngust. Se apropie de fotoliu, îl privește pe el, care, din când în când, sforăie. Duce cuțitul la loc, scoate ciocănelul de bătut șnițele, se reapropie de fotoliu. Face „exerciții” de lovire în aer, deasupra capului lui. Dar după câteva clipe chipul „rău” i se transformă într-unul înspăimântat. Iar după alte câteva clipe, figura ei arată că e gata să dea în plâns. Duce ciocănelul la loc, își șterge ochii. Se întinde în pat. Adoarme.

După-amiaza

El se trezește. Nu a dormit comod, așa că nu are o figură de om odihnit. Pe bărbie i-a curs un fir de salivă, se șterge cu mâneca. Se ridică cu greu, se mișcă prin încăpere dezorientat. Pare că a uitat ce are de făcut, dacă are ceva de făcut ori unde se află. Se duce la noptieră, scoate ziarul, se-ntoarce în fotoliu, răsfoiește cu priviri lacome. La un moment dat se ridică, o privește. Ea doarme într-o poziție chinuită în pat, printre sau pe pernițe. Se mișcă în continuare prin casă, încercând să n-o trezească – dar brusc se răzgândește, se mișcă mai neglijent la zgomotele făcute. Dar ea continua să doarmă. El insistă în dorința de a o trezi, chiar își toarnă apă dintr-un pet într-un pahar, cât mai de sus, ca să fie mai sonoră operațiunea. Ea își schimbă puțin poziția, dar nu se trezește – sau nu vrea să deschidă ochii. Și-a dezvelit pulpele, iar el, văzându-le, zâmbește. Se apropie și își trece mâinile pe deasupra trupului ei, dar fără s-o atingă, desi pare c-ar vrea s-o facă. Ea tresare, el își retrage imediat mâna. Se îndepărtează de pat, o privește – dar cu alți ochi, mai reci, cu o sclipire de răutate: brusc, răstoarnă scaunul. Ea tresare, trezită. Buimacă, se uită la el cu reproș. El ridică scaunul, făcând semne de „îmi pare rău, n-am vrut, a fost un accident". Ea se ridică din pat, se duce la baie, unde se spală pe față etc. Își trece în revistă, din nou, ridurile. Își pipăie sânii. Nu e mulțumită. Oftează. Revine, se duce la frigider, scoate o caserolă cu budincă, ia o linguriță, se așază pe fotoliu și mănâncă. El înghite în sec, se duce la frigider, îl deschide, caută cu privirea, însă nu pare să găsească ceea ce caută. O privește înciudat pe ea, ia o linguriță, se apropie de fotoliu, se pune pe brațul acestuia și întinde lingurița spre budincă. Ea se uită la el întrebătoare, el dă să ia din caserolă, ea o trage la piept. El o privește cu reproș, ea zâmbește și-l lasă să-și înfigă lingurița în budincă. Mănâncă amânoi. Apoi el îi aduce un pahar de apă, bea și el din propriul pahar.

Ea se ridică și udă ghivecele de flori de pe pervaz. Mută din nou obiecte din casă (pe unele le pune înapoi în locul de unde le luase dimineața). El citește ziarul. Ea se uită la el, e intrigată de aerul lui lipsit de naturalețe, dar se întoarce la treaba ei. După un timp, scoate dintr-un sertar un goblen aflat în lucru, acul, ațele colorate. Ia veioza de pe noptiera proprie și o pune pe masă. Începe să lucreze la goblen. La un moment dat el începe să se strâmbe, se ține de burtă, încearcă să ignore durerea, dar nu reușește. Se ridică grăbit și intră la baie, se pune pe WC. Ea se ridică și se duce la fotoliu, ia ziarul și descoperă între

pagini o revistă Playboy. Face o mină nu foarte surprinsă, ca și cum ar fi bănuit, privește spre ușa băii. Se uită în revistă, își duce mâna la gură, răsfoiește, zâmbește amar. Se uită în jos, la propria sâni, oftează. Lasă revista la loc între paginile ziarului, se întoarce la goblen. El iese ținându-se de burtă, se duce târându-și pașii la pat, se ghemuiește printre pernițe. Ea se ridică de la masă, se apropie îngrijorată de el, îi pune mâna pe frunte cu o expresie întrebătoare. El dă din mână a „lasă-mă în pace!", ea încearcă să-l aline, el o respinge.

Ea îi aduce un pahar de apă și un medicament. El ia pastila, se strâmbă când o înghite. Se lasă la loc pe pat, „bolește". Ea îl mai privește o vreme, până când el se liniștește, apoi se duce și deschide geamul. Privește pe geam o vreme. El se ridică în capul oaselor, se uită la ea. Ea se întoarce, se duce spre fotoliu. El vrea să sară din pat, ea deja a luat ziarul în mână, i-l aduce zâmbind. El înțelege c-a fost „prins", roșește, zâmbește stingher, ia ziarul din care ea extrage Playboy-ul. El, jenat, ia repede revista din mâna ei. E nervos și pufnește, aruncă revista în sertarul noptierei.

Ea râde. Se duce la masă, reia lucrul la goblen. El se ridică, ia telecomanda, deschide televizorul, așezat în fotoliu. Zappează. Lasă pe un canal de muzică. Se ridică, începe să danseze cu mișcări fără grație, cam dezarticulat, dar cu pasiune crescândă. Se apropie, dansând, de masa ei, îi dă târcoale. Ea nu-l bagă în seamă, dar el insistă, își etalează fundul prin fața ei. Ea dă din mână, râde. El nu se lasă. Ea face o mină gen „termină, nu te prosti, nu-ți stă bine, n-am chef!". El dansează prin spatele ei, îi cuprinde umerii, apoi o ia de mâini și o trage spre el, ca să danseze. Ea îi rezistă, chiar dacă el apucă să o învârtă de vreo două ori, se lasă pe fotoliu și schimbă canalul. El mai „dansează" (sic!) o vreme fără muzică, evident exagerând mișcările, lucru care o face pe ea să râdă în hohote. Asta îi dă lui apă la moară, deci continua o vreme. Apoi își duce mâna la inimă, oprindu-se. Se lasă pe pat. Ea se ridică speriată, se apleacă asupra lui. El se ridică, râzând, arătând că s-a prefăcut. Ea îi dă un ghiont și se îndepărtează, enervată de gluma lui proastă. Își duce mâna la inimă, lăsându-se în fotoliu. El zâmbește, amuzat, gen „hai, nu mai juca teatru!". Chipul ei albit deodată, ochii dați peste cap îi taie zâmbetul și-l face să se repeadă la ea. Dar nu știe ce să facă, așa că se agită neputincios, ia petul cu apă și-și umezește palma pe care o pune pe fruntea și pe obrajii ei. O descheie la gât, o ține de mână. Se duce la telefonul fix de pe noptieră, vrea să formeze un număr, dar, când își întoarce privirea spre ea, vede că-i face semn să nu sune. Ea arată un pic mai bine, deși privirea îi este încă neclară. El îi face semn cu receptorul, c-ar vrea să sune, ea îi dă de înțeles să renunțe. El lasă telefonul, se întoarce la ea, îi pune apă în pahar, ea bea, se liniștește, pare să se simtă

din ce în ce mai bine. El se așază la masă, privind-o atent, ea zâmbește, gen „gata, a trecut, n-a fost ceva serios”. El se uită la goblen, ia acul cu ața, se preface c-ar vrea să coasă. Ea se ridică, se duce la baie, el o urmărește cu privirea. Ea intră la baie, se spală pe față, se privește în oglindă, dar fără urmă de cochetărie sau de mare interes. Revine în cameră. El e gata să-i spună ceva, se răzgândește, ridică din umeri. Ea se pune în fotoliu, dă drumul la televizor, lasă pe o muzică mai liniștită, ceva orchestral, clasic și sentimental. El se lasă pe spătarul scaunului, ascultând. Lumina zilei se micșorează și se înroșește.

Seara

El stinge televizorul. Se ridică amândoi – scot mâncarea din frigider, o pun la încălzit, pun tacâmurile etc. Ritual. Complementaritate fără cuvinte. Gesturi ca niște rotițe ale unui angrenaj care merge ca uns. Și privirile – chiar goale, plictisite fiind, se potrivesc, sunt unisex. Ăsta e adevăratul, sincronul dans.

Luminile lustrei au fost aprinse, geamul închis, jaluzelele lăsate. Cina e urmată tot de ritual: spălatul vaselor, așezatul la loc al obiectelor – în frigider, în dulap. Apoi, clipe lungi de inactivitate. Așteptare a ceva ce nu mai vine – sau a venit demult și s-a și pierdut. Ea mută din nou obiecte – iarăși le schimbă locul cu unul deja avut anterior sau chiar cu unul nou. Apoi vor juca ceva: cărți sau rummy. Seara devine mai densă, deși jocul înseamnă tocmai opusul: absență, rarefiere, gol.

Sunt momente în care fiecare din ei vrea să spună ceva, dar renunță. Amână. Transformă cuvintele în gesturi – vagi, neclare. Multe mișcări sunt repetitive și astfel capătă greutate, chiar dacă la origine sunt simple, elementare. Acum, seara, nu se mai întâmplă multe la nivelul activităților – dar înăuntru, în Ea și în El, totul e mult mai convulsionat, mai dureros.

La un moment dat se ia lumina. El va aprinde o lanternă după care bâjbâie în debaraua unde se află aspiratorul. Ea aprinde o lumânare scoasă dintr-un sertar. Se schimbă – el în pijamale, ea în cămașă de noapte. Alt ritual – al dezbrăcării și îmbrăcării, al așezării hainelor pe scaune sau pe umeraș, al spălării pe dinți etc. Fiecare, pe rând. Totul în semi-întuneric, pentru ca atunci când ajung în pat, curentul electric să revină și să-i orbească pentru câteva clipe.

Din nou, telecomanda și televizorul. Urmăresc întâi un film ales de ea, apoi, pentru că e prea sentimental, prea siropos, un film ales de el – dar care e prea violent pentru ea. Din pat, ei văd ecranul – nu și spectatorii, care văd doar lumina spectrală de pe fețele lor (lustra au stins-o, a rămas aprinsă doar veioza de pe noptiera ei) și aud vocile din film. El începe să picotească. Ea observă și-i ia telecomanda, stingând televizorul. Îl mișcă puțin, pentru ca el să se trezească și să treacă la o poziție mai comodă de dormit. Apoi se bagă și ea sub pătură până la subțiori și, în cele din urmă, adoarme.

Miezul nopții

Întuneric. Trupuri care se foiesc în somn. Sforăituri. O respirație molcomă, alta din ce în ce mai agitată. Brusc, fâșâit, sunete obscure. Lumina veiozei de pe partea lui se aprinde și-l vedem pe el ridicat în fund, respirând agitat, ca-ntr-un atac de panică. Încearcă să se liniștească, dar nu prea reușește. Chiar e un atac de panică: deci, panică! Nu aer, doar singurătate extremă. Așa că, în loc să se prindă de ea, în loc să ceară ajutor, se ridică grăbit din pat, se duce la fereastră, ridică jaluzelele, privește pe geam intens, cu putere, ca și cum ar vrea să treacă prin el cu capul. Chiar își lasă fruntea pe sticla geamului, parcă vrând s-o împingă. S-o îndoaie. Pe fața lui se scurge lumina felinarului de afară – sau a lunii. Nu e clar, cum nu e clară nici viața lui pe marginea tuturor lucrurilor. În orice caz, urlă. Din gât, din rărunchi, din tot – dar pe dinăuntru, să n-o trezească pe Ea. Ori vecinii. Ori lumea. Și apoi se scurge pe jos. Plânge. Înfundat. Știe! Știe! Nu vrea să știe, dar știe! Nu-l interesează, nu vrea să-l intereseze, dar știe… Și în cameră e semiîntuneric (dar mai mult întuneric, decât semi-), obiectele pâlpâie irizate de felinarul ăla sau – deși puțin probabil – de lună. El plânge – înfundat, să nu fie auzit de ea. După o vreme, plânsul îi seacă. Și el privește în gol. După o vreme, se mișcă. Întâi în patru labe. Se crede un câine nocturn care ziua e om. Sau un om diurn care noaptea e patruped canin. Și-a uitat tot restul sinelui său, ca să scape de spaimă. Se târăște în genunchi și pe palme pe lângă masă, pe lângă fotoliu. Și brusc, începe să latre. Ham! Ham! Ham! Destul de repede ajunge la un „ham” autentic, de adevărat câine. Ea sare din pat, buimacă, apoi, când aprinde lumina, îngrozită. El latră la felinar sau la lună. Dar și spre ea, tembel. Ea țipă. Nu pe dinăuntru. Țipă! Și nu știe ce să facă, nu știe cum să reacționeze. Vrea să se apropie de el, să-l oprească, să-l liniștească, să-l… nu știu… să-l… El rânjește la ea, mărâie când ea își apropie mâna de el. Pare c-ar fi în

stare să-i muște degetele dacă s-ar apropia prea mult. Ea începe să plângă. Nu înțelege, nu știe ce să… Ia pătura din pat, i-o aruncă în cap. El nu se scutură de pătură – dar continuă să latre, aritmic. Ea se ghemuiește în pat, spaimă toată. Plânge. Panică. Altfel decât a lui – sau poate aceeași, dar venind din altă direcție. Venind altfel. Plânge. Brusc, lătratul încetează. Pătura a alunecat pe podea, iar el s-a întins pe ea, în poziția fetală, epuizat. Și plânsul ei se va estompa încetul cu încetul. El adoarme, acolo, pe pătură – ca dovadă sforăitul. Ceea ce o scoate din minți – așa că urmează o serie de obiecte aruncate spre el: perne și pernițe, revista Playboy din sertarul noptierei, un pachețel de șervețele nazale, unul de șervețele umede, niște fise, un antiperspirant, un pix, două pixuri, o cărticică, hainele de pe scaun – orice îi vine la mână. El se trezește, se ferește, dar apoi nu. Știe! Se târăște spre pat, apoi se ridică în patru labe, apoi devine biped și ajunge la ea – care-l pălmuiește, îl copleșește de lovituri – mai mult multe decât puternice. El se apără vag. Ba chiar începe să râdă. Asta o scoate din minți: așa că încetează. Brusc. Se dă jos din pat, ajunge în hol, își pune pantofii (fără să le lege șireturile), își aruncă pe umeri haina de stradă, dă să iasă. El nu se mișcă din pat, unde a rămas în patru labe. Ea așteaptă să fie oprită. El nu se mișcă, are un nod în gât. Ea iese. El latră de câteva ori, apoi se lasă în pat. Se întinde în mijlocul lui. Zâmbește. Pare satisfăcut. O vreme stă cu ochii în tavan, zâmbind. Dar după altă vreme, își schimbă expresia. Așteaptă. Pândește cu urechea intrarea. Se ridică în coate, așteaptă. O așteaptă. Ea nu apare – nerăbdarea lui crește. Începe să se neliniștească. Să se agite. Se ridică, se mișcă prin camera, din ce în ce mai surescitat. Atinge obiectele schimbate de ea pe parcursul zilei, le schimbă și el locul, apoi le pune înapoi. Încearcă să pună la loc obiectele cu care ea a aruncat în el, dar n-are răbdare. Se plimbă ca un leu în cușcă. Se-ndreaptă brusc spre ieșire, își pune încălțămintea, haina – dă să iasă. Se deschide ușa. Intră ea. Cine altcineva? Ea. O femeie în vârstă. În fața lui, un bărbat în vârstă. El se dă înapoi, ea își lasă haina, pantofii, la fel și el. Ea se bagă în pat. El o urmează. Se întinde aproape de ea, dar fără să o atingă. Ea se foiește, se liniștește, adoarme. Sau poate că nu. El adoarme – sau poate că nu.

Heblu

sau

Dimineața